Josu Foruria Lasa
«Nagusitan arkeologoa izatea gustatuko litzaidake»

«Altxorra eta neska-mutilak»

ALTXORRA ETA NESKA-MUTILAK

Behin batean, Mikel, Ane, Ander, Maialen eta Eneko mendira joan ziren. Oso egunaldi ona egiten zuen egun batean eta izugarrizko gogoa zuten mendi puntan zegoen Kobazulo barruna sartzeko. Mutilak prestatu eta mendiratze abiatu ziren.

Haitzulo batean zen. Kosta zitzaien baina beraiek utziztako altxorraren bila joan ziren.

Pare bat ute zeramatzan altxorrak bertan. Ordubete inguru behar izan zuten barrura sartzeko. Sartu zireneean, izugarrizko sorpresa hartu zuten, beraiek utziztako altxorra ez zegoela ikusi zuteneean. Inguru guztia arrokatzez hasi ziren eta ez zuten ezertxo ere aurkitu. Neska-mutilak erabat nekatuzik zeuden, lurrean jezarri eta pentsatzen hasi ziren. Bapateean zaunka batzak entzun ziren. Neska-mutilak atzera begiratu zuten eta han azaldu zen Pintxo altxorra aban zekarrelarik. Asko poztu ziren eta lurrehala zabaldu zuten.

Hantxe zeuden beraien piraten mozorrak!

Izaro Ezkurdia Beaskoetxea
«Zaldiz ibiltzea gustatzen zait eta itsasoan bainatzea ere»

«Ilargia eta Sagua»

Ilargia eta sagua

Behin batean bazen sagu bat ilargira joan nahi zuena. Ilargia ikusita, gazta erraldoi bat zela uste zuen. Horregaitik hauxe erabaki zuen: "Jango dut hainbeste, hainbeste, ilargiraino heltzeko moduko izan arte"

Esan eta egin. Inguruko baserrietara joaten hasi zen ahal zuen gurtia jatera: arroz aleak, artoa, indabak eta gauza gehiago.

Hiru aste geroago, sagua potolo-potolo zegoen baina ez zen haunditzen, eta gainera hainbeste jateagaitik gaisotu zen. Kalentura itzela izan zuen eta lotan gelditu zen. Orduan ametsetan hasi zen.

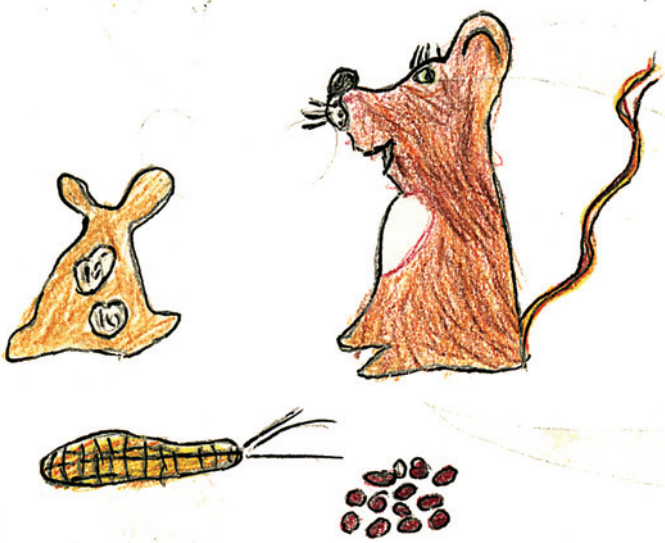

Ametsetan, gure sagua esparontzi batean zihoan gidari bere familia osoarekin, ilargirako bidean. Poz-pozik ilargira heltzen ziren eta garta erraldoia zenez, jan eta jan egoten ziren. Oso zoriontsu zegoen sagutxoa, baina Kalentura pasatu eta hobeto zegoenez, izartu zen.

Lurrean zegoen baina ilargiko ametsa gogoratzen zuen, eta garta asko jan zuenez, ez zuen berriro gogorik izan ilargira joateko.

Hala bazan, edo ez bazan, sar dadila Kalabazan eta atera dadila ilargiko plazan.

Carla Rae Piercey
«Ni handitzen naizenean futbolaria izan nahiko nuke»

«Xabilo Barraskilo»

XABILO BARRASKILO

Behin batean bazen barraskilo bat XABILO deitzen zena eta bere laguna NEREA. NEREA bare bat zen.

NEREA; XABILO barraskiloren etxera joan zen egun batean, euria hasi zen; lehenengo ez zuen egin euri asko baina orduak aurrera joan ala... ura, toki guztietatik irtetzen hasi zen.

Xabiloren aitak esan zien:

– Gaur egin zaitte kanpora irten jolastera; entzun!!

Xabilok eta Nerek ez zuten kasurik egin eta etxetik kanpora irten ziren; aitari kasurik egin barik. Baina bat batean olatu handi batek biak eztali eta hurrunetara eraman zituen.

–Laguntza, laguntza! Ama! aita! mesedez!

Oihuka hasi ziren, baina inork ez zituen ikusten ez entzuten. Halako batean denpora luza pasatu ondoren hondartza inguruan aurkitu ziren biak ia ia itota.

Laguntza, laguntza!!
- Xabilo, ondo al zaude?
baina Xabilok ez zion kasurik egin.
- Xabilo, Xabilo! erantzun mesedez.

Xabilo!, non dago zure oskola?
- Xabilo, Xabilo!! ai ene!, etxea galdu du, hilda dago, laguntza!! ...
- Zer da zalapasta hau!! nortzuk zarete?
- Zer egiten duzue hemen?
barrakilo eder bat agertu zen, bere oskola koloredakoa zen eta oso indartsua ematen zuen.
- Nereak: Ba, ba, gure etxetik jolasten irten ginen eta uholdeak harrapatu eta.... eta nik uste dut nire laguna Xabilo hil egin dela. eta zu nor zara?
- Ni Karlos karakola naiz eta zu, nor zara zu?
- Bai ni Nerea barea, lagundu mesedez
- Ki: Ea ba, Xabilo ateratzen dugun zulotonetatik.
Inderhandia egin zuten eta Xabilo askatu zuten bien artean. astiro astiro, Karlosen kolatxora eramam zuten. Sendatu zenean etxera itzuli ziren zelaiz zelai, baina hitza eman zuten aurrerantzean gurasoen esana betetzen zutela beti.

A zk Parla

Xabilo eta Nerea

Itsaso Olea Urionabarrenetxea
«Igeri egitea eta lagunekin jolastea gustuko ditut»

«Lagun minak»

Lagun minak

Bazen behin Elur izeneko arditxoa. Hodeiak berain ile liguna zuena eta elurra berain zuria zena.

Egun batean, eskolara zihoala, neskato batekin topo egin zuen eta hauxe esan zion:

- Zu bai arditxo polita!
- Eskerrik asko neskatxo! - Nola deitzen zara?
- Elene deitzen nairz, eta zu?
- Ni Elur nairz.

Horrela, arditxoa eta Elene lagun minak egin ziren eta hurrengo egunean elkarrekin paseatxo bat emateko geratu ziren.

-TXIRRIN - TXIRRIN ja zuen txirrinak arratsaldebartan. Elene zen Orduan, biak elkarrekin, parazaren joan ziren kantu kantari.

Halako batean, Eluzek laprast egin zuen eta plausta! lurrera erori zen. Elenek, bitartean altxorraren mapa aurkitu zuen. Mapan jartzen zituen arauak kontuan hartuz, altxorra Ameriketan zegoen. Orduan, biak, elkarrekin Ameriketara joateko plana prestatu zuten.

Aste bete barru, dena antolatuta zutenean, maletak hartu eta aireporturantz abiatu ziren.

Ameriketara heldu zirenean, mapa partikeratik atera eta ibilbidea jarraitu zuten. Bat-batean, Eluzek zerbait sumatu zuen. Tipi-tapa aurrerantz jarraituz, altxorraren lekura heldu ziren. Poz-pozik zeuden. Lurrean zulatxoa egiten zebiltzala, eguzkiko kutxatxoa bilatu zuten. Kutxa irekitakoan barruko papertxoak zera jartzen zuen:

"ElKarri lagunduz leku gustietara hel gaitezke."

Ameriketako leku batzuk ezagutu ondoren, bi lagun minak, Eluz eta Elene, elkarrekin, pozaren etxerantz bueltatu ziren.

Itsaso Olea

Mikel Alday
«Niri saskibaloira jolastea eta lagunekin egotea gustatzen zait»

«Basoan galduta»

BASOAN GALDUTA

Urruneko herrialde batean bi anai biri zion. Bata Peio deitzen zen eta zazpi urte zituen eta bestea Josu, hamar urtekoa. Anai horiek zein baino zein bihurriagock ziren. Egun batean amaren telefonoa komunetik betera bata zuten. Asteburu batean aitak eta amak mendira joatea erabaki zuten. Eurak gaztetan mendizakak izan ziren, baina umeak izan ondoren beraien zaletasuna alde batera utzi behar izan zuten.

Gurasoak jakin zuten bihurrikeriaren bat egingo zutela. Basoan zeudela umeak atzera eta aurrera jolasten zebiltzan, batzuetan tximeleta baten atzetik bertetan porretikoak zapaltzen. Halako batean gurasoak besto mendizale batekin hizketan zeudela umeak despistatu egin ziren eta bat-bateon galdu.

Gurasoak konturatu zirenerako bost bat minutu pasatu ziren eta beraien ainzak entzuteko baino urrunago zeuden umeak, orduan eskina guztiak arakatzen hasi ziren gurasoak.

Beste aldetik umeak pixka bat nekatu zirenean bere gurasoen bila eta deika hasi ziren eta laster konturatu ziren galduta zeundela.

Gaua gero eta hurbilago zegoen eta umeak gero eta nekatuago, gosetuago eta beldurtuago zeuden. Halako batean kobazulo baten sarrera ikusi zuten eta ia gaua zenez han geratzea erabaki zuten.

Amaia biak alkarreri kolpeta eta beldur dardaraka egon ziren lo hartu arte, gau hura izan ere oso iluna izan zen egun horretan ilargi berria zegoelako.

Hurrengo goizean, umeak gurasoak aurkitzen hasi ziren. Konturatu barik Josuk ainatz ikusi zituen bazatza batean, eta aurrerago beste bat eta beste bat eta ume biak ainatzei jarraitzea erabaki zuten. Ordu erdi bat pasa eta gero mendiko aterpetze bat ikusi zuten urrunean. Ezin duzue asmatu zer nolako poza hartu zuten bi umeak mendi aterpeko atea irekki zuena euren aita zela ikusi zuteneam pozaren pozez negar batzuk egin ondoren bi umeak zin egin zuten ez zutela beharrikerio gehiagorik egingo, eta aurrerantzean ume zuzenak izan ziren. Ala bazan ala ez bazan sar dadila kalbaban eta atera dadila San Eidel Ikastolan